

eredetétől, vagy a Nápoly körül élő tarentula póktól kapta; ennek állítólag mérges csipése görcsös vonaglásokra kényszerít, s ezeknek idealizálása a T-tánc, mások szerint a csipés mérgét hatástalanná teszi a vér heves keringése, a mit az extatikus, szédületes tánc forgásai idéznek elő. Természetes, hogy a táncnak, a gesztusnak szépnek kell lennie. — A pesti Vigadó nagy termében a szimbolikus szobor-alakok közt ott van a tarantelláé is.

Tárgyilagós színész. A tárgyilagosság azon színészi készség, mely alatt a művésznek eszményéhez, azaz műtárgyához való szoros alkalmazkodását értjük. A tárgyilagosság bizonyos önkényt előretörő és ismétlődő hajlamok megtagadásában, a kínálkozó ötletek megfontolásában, szóval a csapongó, pillanatnyi képzelem kritikájában érhető el. Tárgyilagós színészeink a multban: Megyeri, Szentpétery, Egressy, Lendvay, Fánecs, Tóth József, Komáromi Samu, Kántorné, stb. (V. ö. Alanyias színész.).

Tarisznyások — így hívta Szigeti József az első éves színészakadémiai növendékeket, vonatkozással arra, hogy az illetők mit hoztak magukkal tarisznyájukban, erre a pályára.

Tarján (Starek) Aladár, színész és színigazgató, sz. 1878 márc. 10-én, Budapesten. A Rákosi-iskolát 1898-ban végezte és 1905-ben a Thália társaság tagja volt. 1910-ben a Színészegyesület a rendezői ösztöndíjra terjesztette fel a kultuszminisztériumhoz. 1919-ben a Várszínházban játszott. 1920-27-ig színigazgató volt. Főbb alakításai: Testőr, Ördög, Bíboros címszerepei, Baracs Imre, stb. 1930-ban „Esti szürkületben” címen megírta visszaemlékezéseit. Neje: Szigethy Ibolya (l. o.) — Leánya: Tarján Elza, színésznő, sz. 1906 szept. 22. Körmöcbányán. Szinpadra lépett 1921-ben, atyja társulatánál, mint énekes naiva. Főbb szerepei: Királykisasszony (Mézeskalács), Käthe (Királyné rózsája), Marika (címszerep), Dr. Szabó Juci stb.

Tarján Irma, színésznő. 1900-ban végezte a Vígyszínház színésziskoláját; első szerződése Pesti Ihász Lajos szabadkai színházához kötötte, ahol 3 évig mint drámai hősnő működött. Később Balla Kálmán miskolci társulatánál és Heves Béla erdélyi színházainál szerepelt. Főbb szerepei: Vasgyáros (Claire), Otthon (Magda), Cigány (Rózsi), Bánk bán (Melinda), Folt amely tisztít (Matilde), 1906-ban visszavonult a szinpadtól, férjhez ment Déván dr. Mótz Miklós kórházigazgató főorvoshoz.

Tarján Vilmos, ma a budapesti fényes New-York művész-kávéháznak s itt rendezett humoros előadásoknak („Tsudabár” stb.) igazgatója, sz. 1881 márc. 21-én, Budapesten. Kereskedelmi iskolai érettségi után gyakornok, majd hírlapíró lett. 1907-ben az akkor divatba jött kabarészinpadokon kezdte szinpad működését mint confèrencier és színész. Hogy az új műfajt a vidéken is megismertesse, egy kis kabaré társulatot szervezett, a mellyel bejárta a délvidék nagyobb városait (Szabadka, Baja, Óbecse, Zenta, stb.). A kis társulat tagjai között voltak: Kökény Ilona, Vörös Ily, Virág Jenő és Somogyi Nusi, a ki itt kezdte szinpad működését. 1908-ban a Bálint Dezső igazgatása alatt álló Bonbonnière Cabaret tagja volt. Ezután Az Est-lapok munkatársa lett. Itten írt szenzációs riportjai iskolái csináltak. A háború előtt a serajevói gyilkosságról írt tudósításai a világsajtónak szolgáltak hírforrással. A háború után a New-York kávéház társtulajdonosa lett. A kávéház azóta is jellegzetes színész-otthon lett, mely úgy a beérkezettek iránti állandó figyelmesség, mint a kisemberekkel szemben tanúsított méltányosság által kedveltette meg magát. A színészetel való vonatkozásait állandóan fenntartotta, így tagja maradt a Budapesti Színészek Szövetségének. 1923-ban a Gellért szállóban ő rendezte az első nagyszabású színészbált. 1924-ben a Royal Orfeum igazgatója volt, amikor visszaállította annak régi, világvárosi nivóját. Rövid ideig a Fővárosi Operet Színházat is igazgatta. Nála talált otthont a nyugdíjasok érdekében működő Kövessy-vár,